

MARIETTE
LINDSTEIN

TUOMIO-
PÄIVÄ

LAHKO 2

ATENA

Mariette Lindstein

**TUOMIO-
PÄIVÄ**

LAHKO 2

Suomentanut Christine Thorel

ATENA

Prologi

Hän näkee taas painajaista. Sydän hakkaa ja ihoa peittää hiki-kalvo. Raajat tuntuvat raskailta ja elottomilta, tukahduttavasta horteesta on vaikea vapautua. Sitten hän onnistuu irtautumaan ja havahtuu huohottaen.

Hän etsii kiinnekohtaa. Jotakin puuttuu: helpotuksen tunne kun näkee valoa, tutut tavarat huoneessa. On pilkkopimeää. Ei minkäänlaisia ääri viivoja tai varjoja. Haisee maalta ja homeelta, vetää kuin jossakin olisi ikkuna auki.

Tuntuu oudolta. Pää ja silmäluomet painavat. Etoo ja on huono olo. Aivot kieltäytyvät toimimasta, eivät saa tilanteesta selkoa. Lievä ahdistus kasvaa hengenvetojen myötä, mutta se ei saa otetta. Suussa kihelmöi ja silmiä kirvelee. Muistoja puuttuu. Hän kamppailee tyhjyyden kanssa, kunnes mielikuvat palaavat. Sänky asunnossa. Viini, raukeus. Käsi otsalla. *Rentoudu!* joku sanoi juuri ennen kuin huone sumeni ja katosi. Lyhyt havahtuminen paljon myöhemmin. Tärinä ja lокkien kirkuna. Ylös vilkaistessaan hän näki sumua, joka puolella sumua. Pistävä kipu reidessä ja taas pimeys.

Vatsanpohjassa kasvaa paha aavistus. Hän tietää. Ei halua palauttaa mieleen enempää. Ei halua ymmärtää, mitä on tapahtunut. Siitä huolimatta hän tietää. Syvällä sisimmässään hän on aina tiennyt olevansa matkalla tänne.

Ovi aukeaa ja huoneeseen tulvehtiva valo herättää toivon-kipinän, kunnes hän kuulee tutut askeleet. Partaveden tuoksu leviää huoneeseen. Miehen läsnäolo on kuin kaikkialle leviävä mietön kutina. Sitten hänen tekee mieli nousta ja juosta, tunne on niin vahva, että henki salpautuu. Terävä isku rintaan

pakottaa hänet takaisin. Hän ei saa henkeä. Voima katoaa lihaksista. Sydän hakkaa hurjasti. Silmissä tanssahtelee mustia pilkkuja.

Miehen ääni on ystävällinen ja rauhallinen.

»Tervetuloa takaisin.»

Ovi pamahtaa kiinni.

Häneltä pääsee eläimellinen ulina. Huuto alkaa kutkuttavana tunteena kitalaessa, kohoaa keuhkoista, hyökyy aaltona kurkusta ja voimistuu pauhuksi, joka lyö korvat lukkoon.

Sitten tulee hiljaista, eikä pimeydessä ole muita kuin hän ja mies.

1

Anna-Maria Callini levitti vaatteet ottomaanille. Asetteli siististi. Pusero ylimmäiseksi ja hame sen alapuolelle. Rintaliivit puseron päälle ja alushousut hameen päälle, stay up -sukat suoristettuna täyteen mittaansa. Hän laittoi kengät esiin ja ripusti jakun vaaterekkiin, asetti käsilaukun pöydälle. Hän tarkasteli lopputulosta kriittisesti. Armanin tiukka, teräksenharmaa hame, valkoinen pusero, Pradan harmaa jakku ja Louis Vuittonin punainen käsilaukku. Manolo Blahnikin piikkikorkeiset kengät. Kaikki oli ostettu edellisellä New Yorkin matkalla noin viidelläkymmenellä tuhannella kruunulla. Vaan nyt vaatteiden katseleminen sai hänet tuntemaan itsensä jotenkin oudon halvaksi. Aivan kuin mies näkisi tuhlaavaisen ulkokuoren läpi. Ainakin hän laittoi kaiken valmiiksi edellisenä päivänä, stressi helpotti.

Hän veti päiväpeiton sivuun sängyltä, kömpi peiton alle ja asettui huokaisten selälleen. Kun hän vain saisi unta, hän tarvitsi kauneusunensa. Hän asetti kellon herättämään, varmisti vielä, että herätys oli päällä ja sammutti valot. Halusi yön jo olevan ohi, halusi tavata miehen uudestaan. Hän joutui kamppailemaan kärsimättömyyttä vastaan, mutta onnistui lopulta rentoutumaan. Sitten hän antoi ajatusten vaeltaa heidän ensimmäiseen tapaamiseensa. Pysytteli siinä. Kuten yleensä. Ihoa kihelmöi ja alapää sykki. Hän sujautti sormen alushousuihinsa ja yritti tyydyttää itsensä, mutta sekään ei auttanut.

Ensimmäisellä tapaamiskerralla Anna-Maria oli sählännyt. Polvia oli heikottanut ja hän oli vapissut, mutta niin ei aina-

kaan kävisi uudestaan. Silloin hän ei ollut saanut tilaisuutta varautua myrskyyn, jonka Franz Oswald toi hänen elämäänsä. Silti häntä vaivasi tunne siitä, että hän oli muuttumassa. Ajatus kalvoi mielen perukoilla. Oikeussalin periksiantamaton voimainen, joka ei perääntynyt millikään, muuttui Oswaldin edessä nuhdelluksi naikkoseksi.

Se alkoi siitä, kun hän luki tapauksen kansiota ja huomasi Oswaldin kuvan papereiden seassa. Miehen katseen. Olihan Anna-Maria nähnyt Oswaldin lehdissä, hänen kuvansa oli ollut melkein joka lööpissä. Nyt kun hänen piti puolustaa Oswaldia, kaikki oli henkilökohtaisempaa.

Jo ennen ensimmäistä tapaamista tutkintavankilassa Oswald oli vetänyt häntä puoleensa kuin magneetti. Tunne ei ollut kadonnut automatkalla: jännityksestä johtuva sinnikäs päänsärky, varoittava kuiskaus jossakin taustalla.

Vankilassa Anna-Marian henki salpaantui, kun hän avasi tapaamishuoneen oven. Oswald istui pitkät jalat ojennettuina. Tummat hiukset roikkuivat vapaasti olkapäillä ja saivat hänet näyttämään adonikselta. Hänen partavetensä tuoksu leijaili ilmassa ja hallitsi lattianpesuaineen hajua.

Anna-Maria astui pari askelta, tunsi yhtäkkiä heikotusta ja tarttui vierailijalle varattuun tuoliin. Sitten seurasi hetki, jota hän kelaisi mielessään uudestaan ja uudestaan. Sitä kuinka leveät hartiat venyttivät T-paidan kangasta Oswaldin noustessa seisomaan. Anna-Maria jäi tuijottamaan miehen vartaloa, eikä pystynyt lopettamaan. Hänelle tuli kömpelö olo ja hänen mieleensä iski salaman lailla epämiellyttävä ajatus. Se liittyi ammattimaisen etäisyyden pitämiseen asiakkaisiin.

Anna-Maria istuutui, ja Oswald selitti kaiken: Kuinka he kulkisivat tämän tien yhdessä. Oikeudenkäynnin, vankeusajan, jos siihen mentäisiin, ja kuinka he voisivat sitten tavata yksityisemmin. Niin hän oli luvannut. Sitten oli tietenkin pyörryttävän suuri palkkio, jonka Oswald mainitsi ihan

ohimennen. Summa oli aiheuttanut Anna-Marialle melkein sydänkohtauksen. Hän ei ollut kyennyt keskittymään. Korvissa kohisi, kainaloihin kihosi hiki ja suu muuttui ruti-kuivaksi.

»Onko kaikki hyvin?» Oswald kysyi huolestuneena.

»Tietenkin, oikein hyvin... Taidan olla vilustumassa.»

»Tuskin.»

»Anteeksi?»

»On kyse jostakin muusta.»

»En ymmärrä.»

»Luulen, että ymmärrät. Koet nyt jotakin sellaista, mitä et tule koskaan tuntemaan kenenkään muun seurassa.»

Oswald katsoi vankilan pölyisiä seiniä. Anna-Maria saattoi nähdä hammasrattaiden raksuttavan Oswaldin aivoissa. Hän piti siitä, miltä Oswald näytti ajatellessaan. Kiihkeältä. Aivan kuin hän saisi hetkenä minä hyvänsä neronleimauksen ja ratkaisisi maailman kaikki ongelmat.

»Niin, jos lyömme viisaat päämme yhteen, hoidamme tämän jutun», Anna-Maria sai sanottua.

»Ellei tule oikosulku.» Oswald tarttui Anna-Marian käteen.

»Äh, laskin vain leikkiä. Tietenkin kaikki sujuu hyvin.»

Käsi oli lämmin ja kuiva. Sormet pitkät. Peukalo hiveli Anna-Marian kämmentä kuin perhosen siipi.

Valtavasti ponnistellen Anna-Maria sai keskityttyä. Höpötti siitä, miten he esittelisivät tapauksen, pistäisivät moisen Sofia Baumanin ahtaalle ja näyttäisivät, ettei tällä ollut minkäänlais- ta uskottavuutta todistajana.

Oswald hymyili ymmärtäväisesti.

»Emme tee niin.»

»Miksi?»

»Oletko katsellut, kuinka hämähäkki rakentaa verkkoaan, Anna-Maria?»

Anna-Maria pudisti hämmentyneenä päätään.

»Niin, sillä on kärpäsiä ja muita hyönteisiä kiedottuna lankoihin. Ensin niitä luulee kuolleiksi. Mutta ne on vain lamaanutettu, ymmärrätkö. Sitten joku niistä liikahtaa. Nykäisee lankaa. Verkossa ylimpänä odottava hämähäkki kipittää paikalle. Sitä luulee, että se söisi kärpäsen, mutta ei. Se tainnuttaa saaliinsa uudestaan. Lamaannuttaa sen. Hämähäkki nimittäin päättää, kenet se syö ja koska. Verkossa kaikki tapahtuu hämähäkin ehdoilla. Ymmärrätkö?»

Anna-Maria nyökkäsi, ei halunnut näyttää hidasylyiseltä Oswaldin silmissä.

»Osa hämähäkkinaaraista antaa jälkeläistensä syödä itsensä parantaakseen suvun selviytymismahdollisuuksia. Siinä vasta omistautuneisuutta. Siihen eivät ViaTerran hinttarit pysty», Oswald lisäsi ja nauroi.

Oswald ehdotti jotakin, mikä sai Anna-Marian jalat tärisemään hallitsemattomasti ruman pöytälevyn alla.

Hän ei ollut moneen vuoteen panostanut suhteeseen. Vain luuserit, säällittävät ääliöt joilla tuskin seiso, pitivät hienoja pukuja. Franz Oswald oli erilainen. Hänellä oli suunnitelma.

Pirullinen suunnitelma.

VAIKKA LÄHDIT, PAKOON ET PÄÄSE

Kahden ViaTerra-lahkon vallassa vietetyn vuoden jälkeen Sofia Bauman yrittää aloittaa elämänsä uudelleen. Tie on kuitenkin hankala ja painajaiset ja ahdistus vaivaavat Sofiaa. Kaiken kokemansa jälkeen hän janoaa hyvitystä.

Lahkon johtaja Franz Oswald ei kadu. Vankilassa hän alkaa kutoa merien ja mantereiden ylitse ulottuvaa verkkoa, jolla on vain yksi tarkoitus: kostaa Sofialle, kavaltajalle.

Vähitellen Sofian elämä muuttuu painajaiseksi. Voiko lahkosta koskaan päästä kokonaan vapaaksi? Miten kertaalleen rikottu elämä korjataan?

Tuomiopäivä on Mariette Lindsteinin kiitetyn Lahko-sarjan itsenäinen toinen osa. Sarja perustuu Lindsteinin omaan, uskomattomaan pakoon skientologialiikkeen päämajasta Los Angelesissa.

ISBN 978-952-300-537-2

84.2 • atena.fi